

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Labing-walo

Ang Propetikong Babala sa Jerusalem: Isang Simbolikong Paglalarawan ng mga Kaganapan sa Wakas ng Panahon

Jeff Pippenger
2024-03-05

Ang pitong taong babala mula sa taóng 63 hanggang sa taóng 70, na ipinahayag ng lalaking “nagparoo’t parito sa mga lansangan ng Jerusalem, na naghahayag ng mga kapahamakang darating sa lungsod,” ay naunang inilarawan, bilang isang tipo, ng babalang ibinigay sa Jerusalem sa loob ng tatlo’t kalahating taon—una sa ministryo ni Cristo, at pagkatapos ay sa loob ng tatlo’t kalahating taon sa ministryo ng mga alagad. Natukoy na ng mga naunang artikulo na ang pagkawasak ng Jerusalem ay maaari sanang naganap na sa krus, o pagkaraan sa pagbato kay Esteban, ngunit dahil sa mahabang pagtitiis ng Diyos ay ipinagpaliban Niya ang Kanyang paghatol sa lungsod at sa sambayanan.

At sa “sinumang mabagsakan nito, dudurugin siya hanggang maging pulbos.” Ang sambayanang tumanggi kay Cristo ay di maglalaon ay makakakita sa pagkawasak ng kanilang lungsod at ng kanilang bansa. Mababasag ang kanilang kaluwalhatian, at kakalat na gaya ng alabok sa harap ng hangin. At ano ang nagwasak sa mga Judio? Ang batong kung naging kanilang saligan, sana’y naging kanilang katiyakan. Iyon ang kabutihan ng Diyos na hinamak, ang katuwiran na tinanggihan, ang awa na binalewala. Itinindig ng mga tao ang kanilang sarili laban sa Diyos, at ang lahat ng sana’y naging kanilang kaligtasan ay naging kanilang kapahamakan. Ang lahat ng itinalaga ng Diyos para sa buhay ay nasumpungan nilang patungo sa kamatayan. Kaakibat ng pagpapapako ng mga Judio kay Cristo sa krus ang pagkawasak ng Jerusalem. Ang dugong nabuhos sa Kalbaryo ang pabigat na nagpalubog sa kanila sa kapariwaraan, sa mundong ito at sa darating. Gayon din ang mangyayari sa dakilang huling araw, kapag bumagsak ang hatol sa mga tumatanggi sa biyaya ng Diyos. Si Cristo, na kanilang batong ikinatisod, ay magpapakita sa kanila bilang isang bundok ng paghihiganti. Ang kaningningan ng Kanyang mukha, na sa mga matuwid ay buhay, ay magiging apoy na tumutupok sa mga masama. Dahil sa pag-ibig na tinanggihan, biyayang hinamak, ang makasalanan ay lilipulin.

"Sa pamamagitan ng maraming halimbawa at paulit-ulit na mga babala, ipinakita ni Jesus kung ano ang magiging kahihinatnan sa mga Judio ng pagtanggap sa Anak ng Diyos. Sa mga salitang ito, Kanyang kinakausap ang lahat, sa bawat kapanahunan, na tumatangging tanggapin Siya bilang kanilang Manunubos. Ang bawat babala ay para sa kanila. Ang nilapastangang templo, ang suwail na anak, ang mga di-tapat na magsasaka, ang mga tagapagtayong mapanghamak, ay may katapat sa karanasan ng bawat makasalanan. Malibang siya’y magsisi, ang kapahamakang ipinahiwig ng mga ito ay sasapit sa kaniya." *The Desire of Ages*, 600.

Ang pitong-taóng yugto kung kailan nagpatotoo ang lalaki sa Jerusalem ay hinati, sa unang pagkubkob, sa dalawang magkapantay na yugto na tig-isang libo dalawandaan at animnapung araw. Ang pitong taóng iyon ay sumasagisag sa pagkawasak ng Jerusalem, at ang pitong taon ng mga ministeryo ni Cristo at ng mga alagad ay sumasagisag sa pasimula ng pagkawasak ng Jerusalem, at laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula. Ang pitong taon ding iyon ay inilalarawan din ng “pitong panahon” laban sa hilagang kaharian, na hinati sa dalawang magkapantay na yugto na tig-isang libo dalawandaan at animnapung taon.

Kapag inuulit ng Makabagong Roma ang kasaysayan ng pagano at papal na Roma na niyurakan ang literal at espirituwal na Jerusalem, at kapag inuulit ng Makabagong Roma ang dalawang kasaysayan ng dalawang panahon ng babala na ibinigay ng lalaki mula sa taong 63 hanggang sa taong 70, at kapag inuulit ng Makabagong Roma ang kasaysayang kinakatawan ng dalawang panahon nang si Cristo at ang mga alagad ay nagparoo't parito sa Jerusalem sa loob ng tatlo't kalahating taon, dalawang natatanging panahon ang mahahayag, bagaman sa mga huling araw ay "wala nang panahon."

Ang huli sa dalawang panahong iyon ay ang sagisag na apatnapu't dalawang buwan, na kung kailan isasakatuparan ng Makabagong Roma ang kaniyang panghuling pag-uusig sa mga tapat, kapag napagaling na ang sugat nitong nakamamatay sa pagdating ng nalalapit na batas ng Linggo. Ang nasabing sagisag na apatnapu't dalawang buwan ang ikalawa sa dalawang panahon, at iyon ang panahon ng pagpapatupad ng hatol ng Makabagong Roma. Ang panahong iyon ay pinangungunahan ng paghuhukom na pagsisiyasat sa mga buhay sa Adbentismong Laodiceano.

Ang lalaking nagharap ng babala sa literal na Jerusalem ay namatay sa pagkubkob ni Tito. Hindi siya namatay sa mismong pagkawasak, kundi sa pagkubkob na nauna sa pagkawasak, sapagkat walang ni isang Kristiyano ang namatay sa pagkawasak ng Jerusalem.

"Sa loob ng pitong taon ay nagpabalik-balik ang isang lalaki sa mga lansangan ng Jerusalem, ipinahahayag ang mga kapahamakang sasapit sa lungsod. Sa araw at sa gabi ay inuusal niya ang masidhing panaghoy: 'Isang tinig mula sa silangan! isang tinig mula sa kanluran! isang tinig mula sa apat na hangin! isang tinig laban sa Jerusalem at laban sa templo! isang tinig laban sa mga lalaking ikakasal at sa mga babaeng ikakasal! isang tinig laban sa buong bayan!'-Ibid. Ang kakaibang nilalang na ito ay ibinilanggo at pinalatigo, ngunit walang daing na lumabas sa kaniyang mga labi. Sa panlalait at pang-aabuso ay ito lamang ang kaniyang tugon: 'Sa aba, sa aba ng Jerusalem!' 'Sa aba, sa aba ng mga tumatahan doon!' Hindi tumigil ang kaniyang sigaw ng babala hanggang sa siya'y mapatay sa pagkubkob na kaniyang ipinropesiya." *The Great Controversy*, 29, 30.

Namatay ang lalaki sa pagkubkob, ngunit hindi sa pangwakas na pagkawasak, at ang pangwakas na pagkawasak ay kumakatawan sa pagsasara ng probasyon at sa pitong huling salot. Kaya't ang lalaki ay isang sagisag ng mensahe na lisanin ang Jerusalem sa unang pagkubkob. Noo'y tumakas ang mga Kristiyano, at sa unang tatlo't kalahating taon, ang lalaki ay naging sagisag ng isang pangkat na hindi namatay sa Jerusalem, at sa ikalawang tatlo't kalahating taon siya ay sagisag ng mga huling Kristiyano na mamamatay bago ang pagsasara ng probasyon. Sa unang yugto, itinutukoy niya ang isang daan at apatnapu't apat na libo, at sa ikalawang tatlo't kalahating taong

yugto, kinakatawan niya ang malaking karamihan na mamamatay sa ikalawang yugto.

Ang mensahe ng lalaki ay naitala ng mananalaysay, at iyon ay kinakatawan ng anim na tinig. Nang sa wakas ay nabilanggo siya, ang ikapito at panghuli niyang mensahe ay, “Sa aba, sa aba, ng Jerusalem at ng mga nananahan doon.” Ang unang “tinig” na naitala ay isang “tinig mula sa silangan,” at ang huli niyang mensahe ay “sa aba.” Ang una at huling sangkap ng kanyang mensahe ay kapwa ang iisang biblikal na sagisag na kumakatawan sa Islam, sapagkat ang Islam ang tinatawag na mga “anak ng silangan” sa Biblia, at sila’y kinakatawan ng “hanging silanganan.” Ang pag-uulit ng salitang “aba” sa kanyang panghuling mensahe ay sumasalamin sa wakas ng Makabagong Babilonia, kung kailan ang mga hari sa lupa ay tatlong ulit na sumisigaw, “Sa aba, sa aba, ang dakilang lunsod na yaon.” Ang salitang Griego na isinalin bilang “alas” sa tatlong talata sa kabanata labing-walo ng Apocalipsis ay isinalin namang “woe” sa kabanata walo, talatang labintatlo.

At namasdan ko, at narinig ko ang isang anghel na lumilipad sa kalagitnaan ng himpapawid, na nagsasabi sa malakas na tinig: Sa aba, sa aba, sa aba, sa mga nananahan sa lupa, dahil sa iba pang mga tinig ng pakakak na hihipan pa ng tatlong anghel! Apocalipsis 8:13.

Ang pagpapahayag ng lalaki na “sa aba, sa aba,” ay kumakatawan sa tatluhan paglalapat ng tatlong “Sa Aba,” sapagkat ang mga elemento ng unang Sa Aba, na pinagsama sa mga elemento ng ikalawang Sa Aba “line upon line,” ay tumutukoy sa mga elemento ng ikatlong Sa Aba, gaya rin naman ng tatlong pagbigkas ng “alas, alas” ng mga hari sa lupa sa kabanata labing-walo na kumakatawan sa ikatlong Sa Aba, na itinatag ng unang at ikalawang Sa Aba. Ang pasimula at wakas ng mensahe ng lalaki ay inilalarawan bilang tipo ng mensahe ng Islam ng ikatlong Sa Aba.

Ang unang pagpapahayag ng kaniyang mensahe ay isang tinig mula sa “silangan,” at ang “silangan” ay isang sagisag ng Islam, ngunit ito rin ay isang pagkakakilanlan ng anghel na nagtatatak na bumabangon sa silangan.

At pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang apat na anghel na nakatayo sa apat na sulok ng lupa, na pinipigil ang apat na hangin ng lupa, upang ang hangin ay huwag umihip sa lupa, ni sa dagat, ni sa anumang punong-kahoy. At nakita ko ang isa pang anghel na umaakyat mula sa silangan, na taglay ang tatak ng Diyos na buhay; at siya’y sumigaw nang malakas sa apat na anghel, na sa kanila’y ipinagkaloob na saktan ang lupa at ang dagat, na sinasabi, Huwag ninyong saktan ang lupa, ni ang dagat, ni ang mga punong-kahoy, hanggang sa matatakan namin sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng aming Diyos. At narinig ko ang bilang ng mga tinatakan: at may tinatakan na isang daan at apatnapu’t apat na libo, mula sa lahat ng mga lipi ng mga anak ni Israel. Apocalipsis 7:1-4.

Sa salaysay hinggil kay Elias sa Bundok Karmelo, nang siya’y tumingin sa dagat at nakakita ng ulap, siya ay nakatanaw patungong kanluran, sapagkat ang Bundok Karmelo ay matatagpuan malapit sa Dagat Mediteraneo.

At nangyari, sa ikapitong pagkakataon, na sinabi niya, Narito, may umaahong munting ulap mula sa dagat, gaya ng kamay ng isang tao. At sinabi niya, Umahon ka, sabihin mo kay Ahab, Ihanda mo ang iyong karwahe, at bumaba ka, upang hindi ka mapigil ng ulan. 1 Mga Hari

18:44.

Si Elias ay marahil nakaharap sa kanluran, tungo sa direksiyon ng Dagat Mediteraneo. Sa Lucas kabanata labindalawa, nagsasalita si Cristo tungkol sa Kaniyang mensahe bilang isang mensahe ng pagkakabaha-bahagi.

Inaakala ba ninyo na pumarito ako upang magdala ng kapayapaan sa lupa? Sinasabi ko sa inyo, hindi; kundi pagkakabaha-bahagi: Sapagkat mula ngayon ay magkakabahagi ang lima sa isang sambahayan, tatlo laban sa dalawa, at dalawa laban sa tatlo. Ang ama laban sa anak na lalaki, at ang anak na lalaki laban sa ama; ang ina laban sa anak na babae, at ang anak na babae laban sa ina; ang biyenang babae laban sa manugang na babae, at ang manugang na babae laban sa biyenang babae. At sinabi rin niya sa mga tao, Kapag nakita ninyong may ulap na bumabangon mula sa kanluran, agad ninyong sinasabi, Darating ang ulan; at gayon nga ang nangyayari. At kapag nakita ninyong umiihip ang hanging timog, sinasabi ninyo, Magkakaroon ng init; at nangyayari nga. Kayong mga mapagpaimbabaw, nakikilala ninyo ang anyo ng langit at ng lupa; ngunit paanong hindi ninyo nakikilala ang panahong ito? Lucas 12:51-56.

Ang mensahe ng sugo sa Jerusalem ay taglay ang lagda ng Alfa at Omega, sapagkat ang pasimula at ang wakas ay nagpapakilala sa Islam ng ikatlong “sa aba,” at sa tinig ng “silangan” ay kasabay nitong pinakikilala ang mensahe ng Islam bilang mensaheng pantatak. Ang “ikalawang tinig” mula sa “kanluran” ay pinakikilala ang huling ulan, na siyang huling ulan, at ang lahat ng mga propeta ay nagsasalita hinggil sa mga huling araw. Ang mensahe ng “kanluran” ay sagisag ng mensahe ng huling ulan, na nagbubunga ng dalawang uri ng mga sumasamba. Ang isang uri ay hindi nakikilala ang mensahe ng huling ulan sapagkat “hindi nila nababatid ang panahong ito.”

Ang susunod na bahagi ng mensahe ng sugo ay ang tinig ng “apat na hangin,” na siya ring mensahe ng pagtatatak at ang mensahe ng nagngangalit na kabayo ng Islam, na kinakatawan ng Ikatlong Kaabahan. Ang kasunod na bahagi ay laban sa Jerusalem at sa templo; sa gayo’y tinutukoy nito ang mensahe ng lahat ng mga propeta, na nagpapakilala sa isang uri ng mga taong pinalalampasan, sapagkat iniangkla nila ang kanilang pag-aangkin ng kaligtasan, hindi kay Cristo, kundi sa templo at sa kanilang pamana bilang hinirang na bayan ng Diyos. Sila ang, sa buong banal na kasaysayan, ay inilalarawan bilang nagpapahayag, “Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon, kami.” Ang mensahe laban sa Jerusalem at sa templo ay ang mensaheng Laodiceano.

Hindi na kailangang ipagtaka na ang iglesia ay hindi binibigyang-buhay ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu. Isinasantabi ng mga kalalakihan at kababaihan ang tagubiling ibinigay ni Cristo. Nagwawagi ang galit at kasakiman. Ang templo ng kaluluwa ay lipos ng kasamaan. Walang puwang para kay Cristo. Sinusunod ng mga tao ang sarili nilang mga baluktot na lakad. Ayaw nilang pakinggan ang mga salita ng Tagapagligtas. Iginigiit nilang sila ang masunod, tinatanggi ang mga saway at mga babala, hanggang sa ang kandelerero ay maalis sa kaniyang kinalalagyan, at ang espirituwal na pagkilatis ay nalilitó dahil sa mga kaisipang pantao. Bagaman kulang sa paglilingkod, ipinapawalang-sala nila ang sarili, na sinasabi, ‘Ang templo ng Panginoon, ang templo ng Panginoon ay kami.’ Isinasantabi nila ang kautusan ng Diyos upang sundin ang liwanag ng sarili nilang guni-guni. Review and Herald, Abril 8, 1902.

Kung magkagayo’y itinaas ng sugo ang tinig ng kaniyang babalang mensahe laban sa mga lalaking ikakasal at sa mga babaing ikakasal, bilang sagisag ng “line upon line” na pamamaraan, sapagkat ang linyang propetiko ng mga huling araw ay magiging gaya rin ng linyang propetiko noong mga araw ni Noe, nang sila’y nag-aasawa at pinapag-aasawa, sa mismong sandali na ang baha ng pagkawasak ay malapit nang umapaw upang tangayin ang kanilang makamundong mga hangarin at mga balak.

Ang Bibliya ay nagsasaad na sa mga huling araw ang mga tao ay malulubog sa paghabol sa mga makamundong bagay, sa kalayawan, at sa pagkakamal ng salapi. Magiging bulag sila sa mga walang hanggang katotohanan. Sinabi ni Cristo, 'Kung paanong noong mga araw ni Noe, gayon din naman ang pagdating ng Anak ng Tao. Sapagkat gaya ng mga araw bago ang baha, sila’y kumakain at umiinom, nag-aasawa at ipinag-aasawa, hanggang sa araw na pumasok si Noe sa daong, at hindi nila nalaman hanggang sa dumating ang baha at tinangay silang lahat; gayon din naman ang pagdating ng Anak ng Tao.' Mateo 24:37-39.

Gayon din ngayon. Nagmamadali ang mga tao sa paghabol sa pakinabang at makasariling kalayawan na tila ba walang Diyos, walang langit, at walang kabilang buhay. Noong mga araw ni Noe, ang babala ng baha ay ipinadala upang gulantangin ang mga tao sa kanilang kasamaan at tawagin sila sa pagsisisi. Gayundin, ang mensahe ng malapit nang pagparito ni Cristo ay inilaan upang pukawin ang mga tao mula sa kanilang pagkakalubog sa mga bagay na makamundo. Nilalayong gisingin sila nito sa kamalayan ng mga walang hanggang katotohanan, upang kanilang dinggin ang paanyaya sa hapag ng Panginoon.

Ang paanyaya ng ebanghelyo ay dapat ibigay sa buong sanlibutan—‘sa bawat bansa, at lipi, at wika, at bayan.’ Apocalipsis 14:6. Ang huling mensahe ng babala at awa ay magliliwanag sa buong lupa sa pamamagitan ng kaluwalhatian taglay nito. Ito’y aabot sa lahat ng uri ng tao, mayaman at mahirap, mataas at mababa. ‘Lumabas ka sa mga lansangan at mga bakuran,’ wika ni Cristo, ‘at pilitin mo silang pumasok, upang mapuno ang Aking bahay.’ Christ's Object Lessons, 228.

Ang huling elemento ng babala ay binigyang-diin sa naunang talata. Ang mensaheng inilarawan bilang tinig laban sa “lahat ng tao” ay ang walang-hanggang ebanghelyo, na tumutukoy sa pangangailangang tuparin ang mga kahingian ng ebanghelyo at nang maligtas. Ang unang kahingian ng walang-hanggang ebanghelyo ay ang matakot sa Diyos, at ang takot na iyon ay nakasalig sa katotohanang ang ating mga kasalanan ang nagdala kay Cristo, ang Anak ng Diyos na buháy, sa krus.

Bawat aspekto ng sugong patungo sa Jerusalem, sa loob ng pitong taon ng kanyang ministeryo, ay kumakatawan sa walang hanggang ebanghelyo, na siya ring gayunding ebanghelyo na ipinahayag sa loob ng pitong taong pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami, mula taong 27 hanggang taong 34. Ito rin ang walang hanggang ebanghelyo na ipinahahayag sa huling dalawang yugto ng mga huling araw, at ito’y natatangi sa mensahe ng huling ulan, na siyang mensahe ng Islam ng ikatlong Aba. Ipinakikilala nito ang pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo, ang paghiwalay ng trigo at ng mga sagbot, ang kalagayang Laodiceano ng mga sagbot, at ang tatluhang aplikasyon ng propesiya bilang sagisag ng metodolohiya ng huling ulan, na "line upon line."

Ang pitong-taóng mensahe sa kasaysayang iyon ay propetikong itinakda sa loob ng “mga araw ng paghihiganti” na bahagi ng pinakaunang pagbanggit sa mensahe at gawain ni Cristo, at ang Kanyang mensahe at gawain ay uulitin ng isang daan at apatnapu’t apat na libo sa mga huling araw. Pagkatapos, itatakda nila ang kanilang mensahe sa loob ng propetikong balangkas ng “mga araw ng paghihiganti ng Diyos.” May dalawang biblikal na uri ng “paghihiganti” ng Diyos na inihaharap sa Kanyang Salita: ang Kanyang paghihiganti laban sa Kanyang bayan at gayundin ang Kanyang paghihiganti laban sa Kanyang mga kaaway.

Ang “pitong ulit,” ng Levitico dalawampu’t anim ay naglalarawan ng paghihiganti ng Diyos laban sa Kanyang mapaghimagsik na bayan, at ang paghihiganting iyon ay kinabibilangan ng literal at espirituwal na pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo. Sa loob ng simbolismo ng pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo ay nakapaloob din ang simbolismo ng paghihiganti ng Diyos laban sa Kanyang mga kaaway. Sa mga huling araw, ang paghihiganti ng Diyos laban sa Kanyang bayan ay inilalarawan bilang ang pagluwa ng Diyos sa Laodiceanong Adbentismo sa nalalapit na batas sa Linggo. Sa palatandaang iyon ay magsisimula rin ang Kanyang paghihiganti laban sa Makabagong Babilonya.

Ang pagsisiyasat na paghuhukom sa mga buháy sa Laodiseyang Adventismo—na sinusundan ng paghuhukom na tagapagpaganap laban sa patutot ng Tiro at sa hayop na kaniyang sinasakyan at pinaghaharian—ay siyang propetikong kasaysayan ng mga huling araw, kung saan nagaganap ang katuparan ng bawat pangitain. Bawat pangitain ay dapat ilapat sa dalawang yaong panahong propetiko, sapagkat ang pamamaraan ng Huling Ulan ay ang paglalapat ng linyang propetiko sa linyang propetiko. Sa pasimula ng dalawang kasaysayang iyon, tinukoy ni Jesus ang isang “tanda” na nagpapatunay na ang mga nabubuhay sa panahong iyon ay nasa huling salinlahi ng kasaysayan ng daigdig.

Ang unang yugto ay nagsimula noong Setyembre 11, 2001, nang magsimula ang pagseselyo sa isandaang apatnapu’t apat na libo. Sa loob ng panandang iyon inilagay ang “tanda” na tinukoy ni Cristo sa Lucas 21.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Ngayon, mga kapatid, nais ng Diyos na tayo’y tumindig sa panig ng lalaking may tangan ng ilawan; nais nating tumindig doon kung saan naroon ang liwanag, at kung saan pinagkalooban ng Diyos ang trompeta ng isang tiyak na tunog. Nais nating bigyan ang trompeta ng isang tiyak na tunog. Tayo’y nasa kalituhan, at tayo’y nasa pag-aalinlangan, at ang mga iglesia ay handa nang mamatay. Ngunit ngayo’y binabasa natin dito: “At pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang isa pang anghel na bumaba mula sa langit, na may dakilang kapangyarihan; at ang lupa ay naliwanagan ng kanyang kaluwalhatian. At siya’y sumigaw nang makapangyarihan, na may malakas na tinig, na sinasabi, Bumagsak, bumagsak ang dakilang Babilonia, at naging tahanan ng mga demonyo, at kulungan ng bawat karumaldumal na espiritu, at hawla ng bawat marumi at kinasusuklamang ibon” [Apocalipsis 18:1, 2].

"Ngayon, paano natin malalaman ang anuman tungkol sa mensaheng iyon kung hindi tayo nasa kalagayang kumilala ng anuman sa liwanag ng langit kapag ito’y dumarating sa atin? At

kasing-dali rin nating tatanggapin ang pinakamadilim na panlilinlang kapag ito'y dumarating sa atin mula sa sinumang sumasang-ayon sa atin, gayong wala man lamang tayong katiting na katibayan na ang Espiritu ng Diyos ang nagsugo sa kanila. Sinabi ni Cristo, 'Ako'y naparito sa pangalan ng aking Ama, ngunit ayaw ninyo akong tanggapin' [tingnan Juan 5:43]. Ngayon, iyan mismo ang gawaing nagaganap dito mula pa noong pagpupulong sa Minneapolis. Sapagkat nagpapadala ang Diyos ng mensahe sa kanyang pangalan na hindi sumasang-ayon sa inyong mga kaisipan, kaya [inyong pinagpapasyahan] na hindi iyon maaaring maging mensahe mula sa Diyos." Mga Sermon at Talumpati, tomo 1, 142.